

Arrest

nr. 79 129 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1985 geboren in Kirkuk. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en woonde in de wijk X in Bagdad. Uw broer en vader hebben in 2006 asiel aangevraagd in Nederland omwille van een stammentwist.

Uzelf heeft uw diploma chemisch ingenieur behaald aan de technische universiteit van Bagdad in 2009. Op 28 oktober 2009 bent u in Bagdad op het Ministerie van Defensie beginnen te werken. U werd tewerkgesteld bij de technische afdeling en was verantwoordelijk voor de registratie van de binnenkomende en uitgaande post. Na een jaar tewerkstelling werd u achtervolgd door een

zwarte Hyundai. U hechtte hier echter geen belang aan. Op 18 december 2010 werd u per sms bedreigd. U zou als collaborateur bestempeld worden, omdat u voor de regering werkte. U zou dit voorval gemeld hebben aan de controlepost in uw straat en aan uw leidinggevende, meneer (A.J.). Als voorzorgsmaatregel verbleef u voortaan vaak bij vrienden en wisselde u regelmatig van chauffeur.

Op 18 januari 2011 werd u op weg naar huis omstreeks vijf uur 's middags ontvoerd. U kreeg een klap met een pistool en verloor het bewustzijn. Toen u weer bij bewustzijn kwam bevond u zich in een kleine kamer. Een man kwam binnen in de kamer en deed u een voorstel. Hij vroeg u met hen samen te werken. U zou kopieën moeten maken van alle correspondentie van de afdeling en eveneens geheime en vertrouwelijke brieven ontvreemden. Verder vroeg hij u om andere vrouwelijke collega's te overhalen hetzelfde te doen. U werd eveneens gevraagd seksuele relaties op te bouwen met de officiers en andere sleutelfiguren van de afdeling en deze te filmen wanneer ze seks met u hadden. Verder kreeg u de opdracht de officiers dronken te voeren en op die manier informatie over namen, opdrachten, plannen of geheime acties te ontfrutselen. U zou hiervoor een dubbel salaris in ruil krijgen. U stemde hiermee in. De persoon in kwestie zou u naderhand contacteren. Wanneer de man de ruimte verliet, kwamen er twee mannen binnen die u zouden verkracht hebben. U bent de volgende dag vrijgelaten. U werd in Hay El Jamia afgezet. U en uw familie zijn dezelfde dag nog gevlucht naar Kirkuk.

U heeft Irak verlaten op 20 februari 2011 samen met uw vader (Y.A.H.) (O.V. 6.775.593). U bent via Turkije met de vrachtwagen naar België gereisd, waar u op 28 februari 2011 bent aangekomen. U hebt op 1 maart 2011 asiel aangevraagd. Het asiëldossier van uw vader werd volgens de Dublin-reglementering overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart, een badge uitgegeven door het Ministerie van Defensie, een doktersvoorschrift en een diploma middelbaar onderwijs. U legt tevens een kopie neer betreffende een verklaring bij de politie in1 verband met uw verdwijning en een studentenpas.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u door het CGVS niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat de onbekenden net u zouden aanspreken om relevante informatie te bemachtigen, gezien uw functie op het Ministerie van Defensie. U lichtte toe dat u werkte voor de technische afdeling. Deze afdeling had vier subafdelingen, namelijk: bestuurlijke zaken, economische zaken, technische zaken en de inkoopafdeling (CGVS p.14). Uzelf was tewerkgesteld op de inkoopafdeling en hield zich bezig met de registratie van de interne en externe post (CGVS p.13). Gevraagd wat dit precies inhoudt, legde u uit dat u binnenkomende en uitgaande brieven in ontvangst nam, ze voorzag van een volgnummer, een stempel en een datum en ze vervolgens registreerde (CGVS p.9). U gaf aan dat elke grote afdeling binnen het ministerie een eigen briefwisselingafdeling had (CGVS p.13). De informatie waar u toegang toe had besloeg de aankoop van computers, koelinstallaties, wapens, voeding en bouwmaterialen (CGVS p.9). Dat men precies u als geschikte persoon zag om confidentiële informatie over dit ministerie te bemachtigen, is weinig aannemelijk. Alleszins kan de door u opgesomde informatie waartoe u toegang had bezwaarlijk als interessant genoemd worden voor terroristen. U gaf aan dat u geen toegang had tot de andere afdelingen van het ministerie en dat de terroristen enkel geïnteresseerd waren in informatie over de technische dienst (CGVS p.15). U stelde dat uw afdeling interessant was voor de terroristen omwille van de inlichtingen- en voorlichtingsdienst die eraan gekoppeld was (CGVS p.15). U had eerder echter verklaard dat deze diensten hun eigen briefwisselingafdelingen hadden (CGVS p.13), waardoor uw verklaringen twijfelachtig worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat er grote stapels post binnenkwam. Er waren acht medewerkers aangesteld, die dezelfde functie als u vervulden. Een aantal onder hen had al vijftientig jaar ervaring (CGVS p.13). Het is dan ook opmerkelijk dat u en niet deze dames gerekruteerd werden. U wist bovendien niet of uw andere collega's al dan niet benaderd werden door dezelfde of een andere groepering, wat eveneens mag verbazen (CGVS p.14). Het kan aangenomen worden dat iemand die zich in deze positie bevindt, zich enigszins zou inlichten hierover.

Wat betreft de opdracht van de terroristen die u ontvoerd zouden hebben, kan het volgende opgemerkt worden. In eerste instantie moest u bevestigen dat er bepaalde mensen in het Ministerie van Defensie werkten. De terroristen zouden een lijst hebben gehad met namen van werknemers en u moest dan bevestigen of die mensen daar al dan niet tewerkgesteld waren (CGVS p.15). Ze zouden u een paar namen doorspelen ter verificatie; dit was de eerste opdracht (CGVS p.15). Volgens uw verklaringen hadden die mensen al infiltranten in het ministerie en waren ze op die manier bij u terecht gekomen (CGVS p.14). Het is dan ook opmerkelijk dat ze u nodig hadden om de tewerkstelling van andere ambtenaren nogmaals te bevestigen. Geconfronteerd met deze vaststelling, repliceerde u dat blijkbaar niemand de gevraagde informatie kon leveren (CGVS p.15). Deze verklaring is weinig aannemelijk gezien de groepering reeds een lijst had opgesteld.

Verder dient te worden opgemerkt dat u bent vrijgelaten zonder verdere afspraken of zonder opdracht (CGVS p.15-16). Ook dit roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U hebt nooit een lijst gezien met namen en u hebt nooit namen gekregen ter verificatie (CGVS p.15). U zou na mondelinge toestemming met de algemene opdracht de volgende dag vrijgelaten zijn (CGVS p.11-12). Het mag verbazen dat uw ontvoerders u zonder meer hebben laten gaan, zonder dat er verdere afspraken werden gemaakt. Bovendien namen de mannen, waarvan u tijdens het gehoor de uiterlijke kenmerken beschrijft, blijkbaar geen voorzorgen om zich voor u onherkenbaar te maken.. U verklaarde de vrijlating zonder dat de ontvoerders enige concrete afspraken maakten of voorzorgen namen door te stellen dat men zeker wist dat u uw medewerking zou verlenen en geen klacht zou neerleggen omdat u een ongetrouwde vrouw was (CGVS p.15). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. De man zou volledige informatie bezitten over uw werk, uw leven en over uw familie (CGVS p.11); indien u niet tegemoet zou komen aan zijn wensen zou hij u en uw familie in brand steken (CGVS p.11). Het mag dan ook verbazen dat uw familie in Kirkuk geen last heeft ondervonden ten gevolge van uw vlucht en het dus niet naleven van de zogenaamde overeenkomst (CGVS p.16). Ook deze vaststellingen roepen twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovengaan de opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor bescherming onder de conventie van Genève.

De door u neergelegde documenten veranderen deze beslissing niet. Uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart evenals uw diploma middelbaar onderwijs en uw studentenpas bevestigen samen met uw verklaringen dat u een Iraaks staatsburger bent. De badge uitgegeven door het ministerie van defensie bevat een aantal elementen die twijfels doen rijzen bij de authenticiteit van het stuk. Zo staat er vermeld "Ministry of Defense" i.p.v. "Ministry of Defence", "Date Of Issue" i.p.v. "Date of Issue" en "Persohal" i.p.v. "Personal". Het doktersvoorschrift geeft aan dat u in België een gynaecoloog geconsulteerd hebt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen

anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. Zij citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op haar relaas en haar situatie.

Volgens verzoekster is het niet verwonderlijk dat men haar aansprak om informatie te bekomen. Zij was werkzaam op het Ministerie van Defensie en had toegang tot geheime en gevoelige informatie. Verzoekster citeert in deze uit haar verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) omtrent de geheime briefwisseling die bij hen terecht kwam en stelt dat het informatie betreft die belangrijk kon worden geacht door de terroristen. Verzoekster voelde zich niet meer veilig en kon niet anders dan informatie doorgeven aan de terroristen. Hoe ze dit moest doen is duidelijk. Zij kon makkelijk brieven onderscheppen en doorgeven aan de terroristen.

Inzake de vaststelling dat het opmerkelijk is dat zij werd uitgekozen, en niet haar collega's met meer ervaring, kan verzoekster geen exacte verklaring geven. Zij vermoedt dat zij werd uitgekozen omdat zij woonde in een 'terroristische wijk'. Opnieuw verwijst zij naar haar verklaringen tijdens het gehoor. Zij merkt nog op dat zij op de hoogte is dat minstens één van haar collega's door terroristen werd gecontacteerd, had geweigerd mee te werken en gevolgen kende die niet te overzien zijn.

Betreffende de vaststelling dat het verwonderlijk is dat de terroristen op haar beroep deden om te bevestigen welke mensen werkzaam waren op het Ministerie van Defensie, herhaalt verzoekster dat zij niet precies kan zeggen waarom zij precies werd uitgekozen. Zij vroeg niet waarom zij de informatie moest doorsturen en de terroristen nemen van iedereen informatie aan. Het is logisch dat de terroristen de informatie die zij reeds hebben dubbel willen checken.

Verzoekster volhardt, waar wordt opgemerkt dat het verwonderlijk is dat zij werd vrijgelaten zonder verdere afspraken of opdracht, in haar verklaringen bij het CGVS. Zij werd vrijgelaten met de boodschap dat zij telefonisch zou worden gecontacteerd en moest dringend starten met het kopiëren en doorspelen van informatie. De terroristen waren ervan overtuigd dat verzoekster hen niets kon doen. Naast de persoonlijke bedreigingen werd ook haar familie bedreigd. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen bij het CGVS. Ook de politie was niet veilig. Het is in Irak immers “*niet onwaarschijnlijk dat er bij bepaalde overheden geïnfilteerd wordt door terroristische groeperingen*”.

Waar verweerder het verbazend vindt dat haar familie nooit last ondervond ingevolge haar vlucht, voert verzoekster in het verzoekschrift aan dat het huis van haar moeder in Kirkuk in brand werd gestoken en haar moeder hierbij gewond raakte. Bij de aanslag hebben de terroristen haar familie gewaarschuwd en

gezegd dat zij verzoekster overal zouden vinden. Verzoekster stelt dat zij er alles aan doet om documenten te bekomen inzake de klachtneerlegging en ziekenhuisopname van haar moeder.

Met betrekking tot haar badge merkt verzoekster op dat *“dergelijke fouten op officiële stukken heel vaak voorkomen”*. Zij is niet de enige met een badge waarop fouten voorkomen in de Engelse tekst. Het is volgens verzoekster duidelijk waarom dit zo vaak gebeurt. De landstaal van Irak is het Arabisch, bij het ministerie gebeurt alles in het Arabisch en de mensen in overheidsdienst zijn de Engelse taal niet volledig machtig. Verzoekster haalt een aantal van haar verklaringen van bij het CGVS aan.

2.1.2. Verzoekster stelt per aangetekend schrijven van 19 maart 2012 dat zij nieuwe documenten heeft bekomen naar aanleiding van de bedreiging van haar moeder en het in brand steken van haar huis. Zij voegt bij dit schrijven een aantal politionele documenten bij.

2.1.3. Verzoekster legt op het onthaal van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 april 2012 documenten neer.

2.2.1. Omtrent de stukken die op 6 april 2012 op de Raad werden ingediend, dient te worden opgemerkt dat indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens heeft ontdekt (RvS 8 oktober 2008, nr.186.908).

De door verzoekster bijgebrachte stukken werden zonder redengeving aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten op de terechtzitting van 5 april 2012. Derhalve worden zij, gelet op het voorgaande, niet in aanmerking genomen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters beroepsactiviteiten en relaas wordt ondergraven door de badge die zij ter adstructie van dit relaas neerlegde en waarover zij beweerde dat deze zou zijn uitgereikt door het Ministerie van Defensie en diende om haar plaats van tewerkstelling binnen te geraken (administratief dossier, stuk 13: documenten). Zo is het opmerkelijk dat deze badge nergens het officiële logo van het Ministerie van Defensie, zoals omschreven door verzoekster, bevat. Verzoekster kwam, hiermee geconfronteerd, niet verder dan te stellen: *“U kunt zelf checken en verifiëren waarom alle collegas van mij hadden zelfde badge”* (administratief dossier, stuk 4, p.17-19). Voorts bevat de neergelegde badge een aantal markante fouten op de Engelstalige achterzijde. Zo staat hierop **“MINISTRY OF DEFENSE”** in plaats van **“MINISTRY OF DEFENSE”**, ontbreekt de spatie in de

vermelding "*Date Offsue*" en staat hierop de vermelding: "*PERSOHAL*" in plaats van "*PERSONAL*". Dat het Iraakse Ministerie van Defensie een badge zou hebben uitgereikt met dergelijke frappante fouten in de (voorgedrukte) Engelstalige tekst is in het geheel niet aannemelijk. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het neergelegde stuk een authentieke, door de Iraakse overheid uitgereikte badge zou zijn. De blote bewering dat dergelijke fouten op officiële stukken vaak zouden voorkomen en het feit dat veel ambtenaren de Engelse taal niet machtig zijn, zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. Dat verzoekster zich van een dermate twijfelachtig document bedient ter staving van haar verklaarde beroepsactiviteit en dienaangaande voor het overige niet het minste begin van bewijs bijbrengt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze activiteiten en haar asielrelaas.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt voorts dat het, gelet op haar voorgehouden functie bij de afdeling 'technische dienst' binnen dewelke zij brieven moest registreren, nummeren en afstempelen, niet aannemelijk is als zou zij zijn aangesproken door onbekenden om relevante informatie te bemachtigen.

Verzoekster betoogt in onderhavig verzoekschrift ten onrechte dat zij toegang zou hebben gehad tot geheime en gevoelige informatie. Bij het CGVS verklaarde zij immers duidelijk dat zij geen inzage had in geheime of vertrouwelijke brieven, dewelke waren verzegeld, alsmede dat zij slechts de brieven die niet verzegeld waren mocht inkijken, waarbij het ging over aankopen en aanvragen van benodigdheden zoals computers, koelinstallaties, airco, wapens, voeding en bouw materiaal (administratief dossier, stuk 4, p.9). Zij verklaarde tevens dat zij enkel werkte voor de technische dienst waaronder de afdeling inkoop viel en gaf aan dat alle andere afdelingen binnen het ministerie, waaronder de inlichtingendienst, een eigen afdeling briefwisseling hadden (*ibid.*, p.13). Even verder gaf verzoekster aan dat zij geen toegang had tot de andere afdelingen van het ministerie en dat het de terroristen enkel te doen zou zijn geweest om informatie binnen de technische dienst (*ibid.*, p.15). Het is niet geloofwaardig dat men verzoekster, gelet op het voorgaande, als de geschikte persoon zag om confidentiële informatie te verzamelen. De voor haar toegankelijke informatie kan immers bezwaarlijk als interessant worden genoemd voor terroristen. De bewering in dit kader dat zij gemakkelijk brieven had kunnen onttreuen kan niet worden aangenomen. Dat verzoekster enerzijds zelfs geen inzage kreeg in de vertrouwelijke brieven en deze niet kon kopiëren omdat zij deze niet mocht openen (*ibid.*, p.16), doch deze anderzijds wel probleemloos zou hebben kunnen onttreuen, kan niet worden aangenomen. Dit klemt nog des te meer daar zij verklaarde dat het in Irak een bekend fenomeen is dat alles wat binnenkomt en wordt verzonden wordt geregistreerd en bijgehouden, dat het administratief gezien gebruikelijk is zulke handelingen uit te voeren om zicht te hebben op wat binnenkomt en buitengaat en dat vertrouwelijke brieven vaak afkomstig waren van andere afdelingen (*ibid.*, p.9, 14). Redelijkerwijze kan er aldus van worden uitgegaan dat, wanneer deze brieven aan haar afdeling werden verzonden, dit eveneens werd geregistreerd bij de verzendende instantie, zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoekster, te meer gelet op het gevoelige karakter hiervan, deze documenten gemakkelijk kon onttreuen daar aangenomen kan worden dat dit snel argwaan zou wekken.

Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing dat er veel post binnenkwam, dat er acht medewerkers waren die dezelfde functie als haar vervulden en dat een aantal onder hen reeds veel meer ervaring had dan verzoekster, zodat het opmerkelijk is dat zij zou zijn gerekruteerd. Verzoekster stelt hiervoor geen verklaring te kunnen geven doch herhaalt het door haar reeds bij het CGVS geuite vermoeden dat dit te maken kan hebben met haar woonplaats in een 'terroristische wijk'. Dit betreft echter een louter vermoeden en kan niet verklaren dat zij zou zijn benaderd en niet haar collega's met meer ervaring. Bovendien legt verzoekster in dit kader incoherente verklaringen af. Bij het CGVS antwoordde zij, gevraagd of ooit iemand van de acht medewerkers werd bedreigd: "*Ik zou niet weten, had er geen zicht op En na mijn probleem ben ik niet meer terug geweest, en heb ik het contact verbroken met collega's*" (*ibid.*, p.14). In onderhavig verzoekschrift beweert zij echter dat zij ervan op de hoogte is dat minstens één van haar collega's door de terroristen werd gecontacteerd, dat deze had geweigerd mee te werken en dat de gevolgen die zij kende niet te overzien waren (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.6).

Uit verzoeksters in de bestreden beslissing terecht aangehaalde verklaringen blijkt daarenboven dat zij van de terroristen als eerste opdracht zou hebben gekregen te bevestigen dat er bepaalde mensen in het Ministerie van Defensie werkten. De terroristen zouden een lijst hebben gehad met namen van werknemers en zij diende hun tewerkstelling te bevestigen. Volgens verzoekster hadden de terroristen echter al infiltranten in het ministerie en waren ze op deze manier bij haar terecht gekomen. Het is dan ook niet aannemelijk dat de terroristen haar nodig hadden om de tewerkstelling van andere ambtenaren te bevestigen. Geconfronteerd met deze vaststelling, kwam verzoekster niet verder dan te repliceren dat blijkbaar niemand de gevraagde informatie kon geven, hetgeen echter niet aannemelijk is gezien de

groepering reeds over een lijst met namen van tewerkgestelde ambtenaren beschikte. De bewering dat het logisch is dat terroristen de informatie die zij reeds hebben dubbel willen checken kan bezwaarlijk worden aanvaard.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de handelwijze van de terroristen zoals door verzoekster geschetst niet aannemelijk is. Zo is het, zoals terecht opgemerkt wordt in de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat de terroristen haar, nadat zij instemde met de algemene opdracht, zouden hebben vrijgelaten zonder verdere concrete afspraken of opdrachten en met de loutere boodschap dat zij telefonisch zou worden gecontacteerd. Evenmin is het geloofwaardig dat de terroristen niet de minste voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen om zich voor verzoekster onherkenbaar te maken. De beweringen dat zij ervan overtuigd waren dat verzoekster hen niets kon doen, alsmede dat bepaalde overheidsdiensten mogelijk zijn geïnfiltreerd door terroristische groeperingen kunnen deze vaststelling niet verklaren nu de terroristen onmogelijk met zekerheid konden weten dat verzoekster daadwerkelijk zou gehoorzamen en geen klacht zou indienen of bescherming zou zoeken bij de politie of bij andere instanties.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangevoerde asielrelaas.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht dat de aangevoerde feiten en documenten inzake de situatie van haar moeder zouden voortspruiten uit verzoeksters asielmotieven. Wat betreft de documenten die verzoekster dienaangaande neerlegt per aangetekend schrijven van 19 maart 2012 dient daarenboven te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat geen van deze stukken, ondanks dat zij zouden uitgaan van de Iraakse politiediensten en een onderzoeksrechter, ook maar enige officiële hoofding of opmaak bevat doch dat het allemaal handgeschreven stukken betreffen. Tevens worden deze documenten slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend (rechtsplegingdossier, stuk 9).

De door verzoekster, naast de reeds hoger besproken badge, neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

Verzoeksters identiteitsdocumenten en schooldocumenten tonen haar identiteit en haar scholing aan, dewelke *in casu* niet worden betwist (administratief dossier, stuk 13: documenten). Uit het doktersvoorschrift blijkt slechts dat verzoekster in België een gynaecoloog consulteerde (*ibid.*).

Het door verzoeksters raadsman bij het CGVS neergelegde proces-verbaal inzake haar verdwijning werd, nog daargelaten dat het opmerkelijk is dat dit stuk ondanks dat het zou zijn uitgegeven door de politie een handgeschreven document betreft zonder enige officiële hoofding of opmaak, slechts neergelegd in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend (*ibid.*).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming)”*, de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en het gelijkheidsbeginsel.

Haar identiteit, haar nationaliteit en haar afkomst van Bagdad worden in de bestreden beslissing niet betwist. Verzoekster citeert uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier en uit persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. In Bagdad komen herhaaldelijk bomaanslagen voor waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Dat er geen voortdurende gevechten zijn is niet correct. De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de overheid in Bagdad blijft aanhouden. Er worden bepaalde risicogroepen geviseerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoekster stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken voor een hoog risico. Zij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen, citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid

en betoogt dat de redenering van verweerder bevreemdend is. Hoewel verweerder zelf opmerkt dat de situatie in Irak stagneert wordt toch geen subsidiaire bescherming meer geboden aan mensen afkomstig van Bagdad. Verzoekster vindt het merkwaardig dat verweerder nu concludeert dat geen bescherming meer wordt geboden aan mensen van Bagdad. Het gevaar is daar even groot dan vorig jaar. *“Er is geen enkele reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan zes weken geleden”*. Daar dit verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is het gelijkheidsbeginsel geschonden. Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvluchten een verschillende beslissing kunnen krijgen. *“De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen”*. Verzoekster is één van de “pechvogels” die een beslissing kreeg na het jaareinde van 2011 en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Er is echter geen objectieve reden waarom zij zo lang moest wachten op haar gehoor bij het CGVS. Zij wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later naar België zijn afgereisd.

Verzoekster meent dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan andere EU-landen. Het woord *“individuele”* zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoekster beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven”*.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.

Verzoeksters relaas werd hoger ongeloofwaardig bevonden zodat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoeksters betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad kan niet worden gevolgd. Zij stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen,...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont (stuk 14: landeninformatie). Dit wordt bevestigd door de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat de aanwezige incidenten gericht van aard zijn (rechtspiegingsdossier, stuk 1).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de informatie in het dossier blijkt dat het aantal incidenten in Ninawa en Kirkuk beduidend lager is dan het aantal incidenten in Bagdad. Verzoekster is in Kirkuk geboren, haar identiteitskaart werd er uitgereikt in 2007 en zij beschikt er nog over familie (administratief dossier, stuk 4, p.3-4; stuk 13: documenten) zodat zij overeenkomstig het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet in Kirkuk zou kunnen verblijven.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de

beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoekster laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoekster actueel een reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in aanmerking genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS